

הטריפ המיסטי של עוצרי הנסיגה גובר מדי יום ומזכיר את הלהט

של מתאבדי ג'ונסטאון - מכל הארץ באים מירונים, ולקראת הסוף

יחקבצו כאן רבבות לעימות הגדול - מדווחת כתבת „העולם הזה“

שבילתה שבוע בימית, כחברה בתנועה לעצירת הנסיגה

מצפיים לנס, מתכוננים לעימות

לון אל חורשת-דקלים, שרצועת תכלת מבצבצת ביניהם. בדירה, שלפני שגרו בה מתנחלי סוף השבוע הקודם, התגוללו חוברות נגד הנסיגה ומדבקות: „אל נא תעקור נטוע.“ על הדלת מודבק דף מתי ברת, שעליו כתוב בכתב יד נשי: „ברוך כים הנמצאים. הלך, ברוך בואך בצל קורת. דע לך כי פעם התגורר כאן אדם שכאב את העיר הזאת, וקיווה בכל ליבו כי לא תיפך לשממה ודם יהודי לא נשפך על ארץ-ישראל לחינם.“

כל ציור —

50 שקלים

הרצל, שגר בקוטג' סמוך, הזמין אותי לסעוד עימו ארוחת ערב. על קיר שמול המיטבה מתנוסס דגל ישראל.

פיתאום הופיע עופר — ילד ממושקף, כיפה סרוגה שמוטה לצד ראשו, שולי ציצית מבצבצת מחולצתו. הוא אוחז בתיק קרטון ירוק גדול, ושואל את הרצל אם יש לו אופניים.

גם עופר מוזמן לארוחת הערב. הילד מתישב. עיני צדה אותו כבר קודם, באוטובוס לימית. הוא מספר לי ששמו עופר אמיר, שהוא בן 12, חיפאי מהכרמל. עופר הוא חוזר בתשובה. הוא ברח מהר בית ובא לכאן „לעצור את הנסיגה.“ הוא מתנפל על האוכל, הוא רעב מאוד.

לפי סיפורו הוא מסתובב באיזור כבר חודשים, משתתף בכל ההפגנות, הוא אפילו נעצר למשך כמה שעות.

עופר הסביר לי בהתלהבות שכל ש"יבואו יותר אנשים, כך קשה יהיה לסלק אותם מכאן. כששאלתי אותו אם הוא לא רוצה בשלום ובשקט, הוא ענה לי: „זהו תרגיל של סאדאת, אחרי אפריל, אחרי שנחזור, ניווכח שזה בעצם מה שהם רצו, ואחר-כך הם יתנפלו עלינו וילחמו בנו. לכן מוטב כבר היום להשיב מילחמה ולא להשתטות ולהחזיר להם.“

עופר פתח את תיק הקרטון הגדול, וצורר ציורים וצבעים נשפך עלי. בכל הדפים ציורים של ימית: חורשות-דקל, לים, בדווים, ילדים, שקיעה, ים, פרחים, גיפסיות צבאי. „תראי כמה שימית יפה.“ אמר בהתלהבות.

„איך אפשר להחזיר להם דבר כל-כך יפה? מה, עוד לא היית כאן?“ הוא השתומם, „מחר אראה לך את המקום!“

עוד הוא נוגס בפרוסת הלחם השביעית, מציע עופר במבט שובבי: „כל ציור

כאן מאז סוכות, היתה נוכחותי מיטרד. לרונן לא איכפת כלל מה קורה בימית. הוא מבין שתהיה נסיגה, ואינו חושב שצריך לעצור אותה. בינתיים הוא נמצא כאן ועובד במרכזיית-הטלפונים המקומית. מה שמעניין אותו בכל המחומה זה העובד

דה שהוא לא צריך לשלם שכר-דירה והוצאות. הוא גר בחינם בקוטג' הדיש בן שתי קומות: החשמל, המים והגז על חשבון הציבור. הוא חוסך פרטה לפרוטה כדי להתקדם בחיים. בחור פרקטי. רונן יצא וחזר זמן קצר אחר-כך

עם מרדכי וינדרבלט, האחראי במקום על קליטת מישפחות חדשות. אני לא כל כך רצויה, כאן לא זקוקים לרווקים. הם רוצים במישפחות עם ילדים, לשם כך הוקם ועד מקומי, העוסק בקליטתן. יש בית-ספר, גן וגינות, ואפילו מקומות-עבורי דה.

בימית רוצים אותך עם הילדים. חבליי הקליטה הם לא קשים — כל מישפחה מקבלת קוטג', שהוא בית חדיש בן שתי קומות, המשקיף אל נוף מקסים. אין הוצאות אחוקה. התנחלות בלתי-חוקית, אמנם, אך אלגנטית. כל שמבקשים ממך זו הנוכחות שלך, ושתחזיק איתם שם מעמד עד אפריל.

אבל אני כבר הייתי שם, ומשום שלא נהוג לשכן בנות-ישראל כשרות תחת קורת גג אחת עם גברים זרים, הועמד לרשותי קוטג' מס' 30. מישפחה של מתנחלי דה-לוקס נוסח 82, עומדת להיכנס אלינו מחר. הלילה אני יכולה עדיין לישון כאן, ועד מחר הרי אלוהים גדול. מ„דירת“ בקומה השנייה השקיף החר-

לאט הוא מתחיל להרהר בקול רם על „חזרה בתשובה.“

כל-כך אופייני למקום. אנשים שמעולם לא היה להם ניסיון חקלאי משתמשים בדימויים הלקוחים מעבודת-האדמה. „אל תהרסו את ביתנו“ אומרים אנשים שזה מקרוב באו.

הדרום

הפרוע

הרצל לקח אותי ל„מוטל“ — שורת קוטגיים בצורה של משושה, שעד הקיץ האחרון שימשו אכסניה. היום משמר שים המבנים הנוטשים כמיפקדה מקומית. כאן מתגוררות מישפחות שבאו מכל רחי בי הארץ להביע הודהות ולשבש את תהליך השלום.

הגענו לקוטג' מס' 50. הרצל הציע כוס קפה, מיקלחת ומיטה. אני בעייפותי, משתרעת עליה מייד. לחדר נכנס צעיר שחום, המזדהה בשם רונן, ושואל אותי מי אני ומה רצוני. עוד לא הספקתי לענות והוא הטיח בי בועם קדוש: „זה הבית שלי, את מבינה? את לא יכולה להיכנס סתם ככה ולפלוש.“

תפסתי מייד נמצאת ב„דרום הר פרוע“, ובסיגנון הצעקני של המקום עניי תי לו: „אפשר לדעת מה אתה עושה כאן? ואיך אתה נמצא בבית הזה? אתה לא פלשת? מי קבע ומי אמר שהבית הזה שלך?“

לרונן, צעיר בן 17 מחולון, בן להורים ממוצא תימני, שברח מבית-הוריו ונמצא

הצגתי את עצמי כצעירה תל-אבי-בית, ששהתה בשנים האחרונות ב-ניר-יורק. „באתי לימית לעזור ולתרום.“ אמרתי.

הנסיעה באוטובוס דרומה היתה שקטה ומרדמה. בספסל לפני ישבו שתי נשים, שנראו כעקרות-בית. לשתיהן כיסוי-ראש. האחת הראתה לחברתה סירים וצלחות שקנתה בתל-אביב. השנייה התגאתה ב"שימלה ובנעליים החדשות שרכשה בעיר. שיחה של מה-בכך באוטובוס המוביל ליישוב פרובינציאלי, חסר כל עניין.

ואכן, כך זה נראה מבט ראשון: מקום רגיל בתכלית. יום נוסף עמד לפני סיומו. השמש מעל לימית נראתה כנוטה ליפול מאחורי חורשת-דקלים עבותה. חמש דקות אחר-כך המחישו הדיאלוגים במקום את הסערה הגועשת, המעסיקה את כל הארץ. מהוססת ניגשתי אל גבר צעיר ושחום, ששיערו שחור מקורזל, ושאלתי: „איפה כוחותינו?“ הרצל רגז, זה שמו, ענה מייד: „בואי איתי, ואל תדאגי, מייד נארגן לך מקום.“

בדרך מבהיר לי הרצל בנימה חדי משמעית את האווירה במקום: „אז החר ליטו להחזיר את סיני, מה? טוב, הרבה דברים החליטו. נו אז מה? מי שמחליט זה העם!“

הרצל הוא נכה צה"ל, ירושלמי ממוצא פריזי. הוא טרודנט לרפואה שהפסיק את לימודיו לשנה ובא לימית בספטמבר כדי „לעזור לעצור את הנסיגה“. מאז הוא כאן. „אני כמו עץ“, הוא אומר, „אותי לא יזינו מכאן.“ כאן הוא גם גילה אותם, את האנשים בכיפות הסרוגות, ולאט-

שדה-הקרב של אחר: החיים שקטים בהתנחלות הבלתי-חוקית „חצר אדר“